

De maan

De aarde heeft een maan, alle mensen op de aarde kijken naar dezelfde maan en als alle mensen naar dezelfde maan kijken, dan is niets onmogelijk.

Als klein meisje zat ik 's avonds wel eens in mijn zolderkamer op mijn blauwe vensterbank naar de maan te kijken. Als jij nog leeft, kijk jij dan ook naar de maan? Waar ben jij dan? Wat doe jij dan? Waarom ben ik afgegaan? Als ik jarig ben, denk jij dan aan mij? Vragen had ik. Vele vragen en ik sprak hier niet vaak over, want ik dacht dat dat niet hoorde. Mijn moeder zei: "Jij bent mijn kind." Dat is ook zo, maar ik heb wel twee moeders en over die andere moeder spraken wij nooit.

Tranen had ik wel en als ik huilen moest, kon ik ook niet stoppen. Zo herinner ik mij dat ik in groep drie zat en huilde. Mijn armen lagen op tafel met daarop mijn hoofd. Mijn tranen vielen op de tafel en tranen op een houten tafel in een montessorischool hebben een bepaalde lucht. Niet lekker. Mijn allerliefste juf, ik mocht haar graag, vroeg mij eens op zo'n dag van huilbuien waarom ik toch zoveel en vaak moest huilen. Ik had toch helemaal geen reden om te huilen? Ik wist ook helemaal niet waarom ik huilde, maar dat het lastig was, zo in een klas, begreep ik wel.

Zo had ik op een dag thuis ook eens zo'n huilbui. Ik zal met volume gehuild hebben, want op een gegeven

moment kwam mijn buurmeisje langs met iets lekkers om mij te troosten en om mij te vragen waarom ik zo moest huilen. Een antwoord voor haar had ik niet, maar in het vervolg zou ik stilletjes huilen, want ik schaamde mij toen wel een beetje voor mijn gehuil.

Ik was op het eerste gezicht een vrolijk kind, maar wie goed keek kon een vleugje droefenis ontdekken. Ik geloof niet dat er veel mensen goed kijken. Dat kan ik ze ook niet kwalijk nemen. Er is nu eenmaal een bepaalde aanname over adoptie. Een aanname die zo volhardend is dat ik het bijna zelf ging geloven. Zo is er bijvoorbeeld de aanname dat als de baby maar jong genoeg is tijdens het moment van adoptie, de geadopteerde daar geen last van heeft. Mijn moeder heeft dat ook gewoon herhaaldelijk tegen mij gezegd: "Jij was nog klein. Jij hebt nergens last van."

Het klopt dat ik nog een baby was, maar ik heb in mijn hele leven nog nooit een nacht doorgeslapen en daar heb ik behoorlijk last van.

Ook was er de gedachte dat ik toch zeker vanzelfsprekend een heel dankbaar mens zou moeten zijn, want het leven in het prachtige Nederland, en dan ook nog eens het Gooi, is toch wel als het ware de hemel op aarde. Dat ik daar toch maar mooi terechtgekomen was, moest mij toch zeker wel vervullen met dankbaarheid en vreugde. Al heel jong dacht ik dat ik als ik de keus had gehad, ik te allen tijde gekozen zou hebben om toch alsjeblieft bij mijn moeder te mogen blijven en te leven in armoede, beter dan in dat mooie jarender-tighuis in Bikbergen. Ik zou er zelfs voor gekozen heb-

ben om samen met haar gestenigd te worden, maar ik haalde het niet in mijn hoofd om op jonge leeftijd eens even aan deze en gene uit te leggen dat ik er toch heel anders over dacht. Niks ter romantisering van het ideaalbeeld van dat ik degene was die gered was en nu als een dankbaar jong mens door het leven ging. Dankbaar ben ik nooit geweest. Toen ik wat ouder werd, stelde ik de vraag ook wel eens terug. "Ben jij dankbaar dat jij geboren bent in Nederland?" vroeg ik dan. Ik heb nog nooit een zinnig antwoord op mijn wedervraag gekregen. In de aanname van dankbaarheid zit voor mij de eenzaamheid. Als ik je uitleg dat ik al op zeer jonge leeftijd mijn moeder, mijn familie, mijn land, mijn cultuur en mijn taal verloren heb, dan is dat niet iets om dankbaar voor te zijn. Toch? Dankbaarheid in verlies zien? Dankbaarheid in rouw? Waarom moet ik dit eerst uitleggen?

Ik groeide op als oudste geadopteerde dochter van twee witte ouders in het Gooi. Zo mooi als het klinkt was het niet. Mijn Nederlandse ouders adopteerden na mij nog een kind. Hij was ook nog maar een baby toen hij naar Nederland gehaald werd, maar hij drukte onbedoeld zijn stempel op het gezin. Samen leven met dit adoptiebroertje was niet makkelijk en al helemaal niet meer nadat mijn adoptievader het gezin verliet om, hoe klassiek dan ook, te gaan samenwonen met zijn secretaresse. Ik was niet welkom in zijn nieuwe gezinnetje.

Maar ik had een missie, een wens, een levensdoel. Ik hoorde dat het mij nooit zou lukken om mijn moeder te vinden, om mijn familie te vinden, en dat ik dit maar